

Jak Rákosníček vyřešil velkou podvodní loupež

„To je, panečku, poleženíčko,“ liboval si Rákosníček a překulil se v jarní sametové trávě z boku na záda. Však byl také den jako malovaný. Na modré obloze zářilo sluníčko jako zlatý dukát, od hráze voněla šípková růže, vzduch chutnal jako víno a voda v rybníku byla křišťálově průzračná. Celou tu jarní pohodu ale najednou pokazilo volání na poplach.

„Zloděj, zloděj!“ ozvalo se z jižního břehu Brčálníka a přidaly se i sojky z koruny dubu.

„Krrrrrade, krrrrrade,“ křičely jedna přes druhou, a rázem tu bylo rušno. Rákosníček vyskočil z trávy, jako když ho vosa píchne, a rozhlížel se

do všech stran. To už ale před ním stála bludička Julie, celá uplakaná. „Copak, copak, Julinko,“ ptal se skřítek, „snad na tebe nepřišlo nějaké trápení?“

„Ano prosím,“ vzdychla bludička, „stala se totiž velikánská podvodní loupež.“

„To tedy nelze nechat jen tak,“ rozzlobil se Rákosníček, „nenene. Všechno se musí neprodleně, ale opravdu neprodleně a přísně vyšetřit.“

A aby se dlouho nezdržoval, chytil Julinku za ruku, sebe za nos a oba skočili rovnýma nohama do rybníka.

Voda je odnesla až k jižnímu břehu, na místo, kde se to stalo. Čekala je smutná podívaná. Tam, kde dříve ležely zavřené škeble perlorodek hezky v jedné řadě, válely se teď jedna přes druhou, všechny dokořán a v žádné nebyla ani perlička.

„A to tady ještě před chvílí byly,“ šeptala nešťastně bludička Julie.

„Drž se laskavě věci,“ zlobil se Rákosníček, „kdože tu byl?“

„No přece ty nejkrásnější perly duhovky,“ špitla bludička a zase začala natahovat moldánky.

„Nebřeč,“ utěšoval ji skřítek, „ono to všechno dobře dopadne. Ovšem nejdříve se musí zahájit celorybníční pátrání, víš?“

Začal tím, že si nasadil detektivní kostkovanou čepici a vydal se po stopě. Všude tu byly podivné šlápoty a dělaly ještě podivnější cestičku. Navíc vedly pozpátku. Rákosníček se podrbal za uchem a pak důležitě prohlásil: „Mně je to tedy naprosto jasné — pachatel je neznámý.“

„To prosím ne,“ ozvala se nesměle Julie. „On je tady přece až moc známý. Udělal to rak loupežník.“

„No vidíš, konečně jsi to taky pochopila,“ povídal honem skřítek, aby odvedl řeč jinam. „A teď už žádné váhání, protože se dám do hledání.“

Moc se mu ale nedařilo, a tak to zkusil jinak. „Kdo s čím zachází, tím rov-

něž schází,“ mudroval, „takže já toho zloděje nachytám na jeho řemeslo.“

Bludička Julie obdivně zamrkala a Rákosníček vymýšlel dál. „K tomu ovšem potřebujeme provázek, nějakou vějičku a pak přichystáme co? No přece pastičku!“

A dal se do práce. Nejdříve si vybral největší škebli perlorodku, k její otevřené skořápce přivázal provázek z vodních řas a s druhým koncem v ruce zavolal na bludičku. „Nyní provedeme malou zkoušku a tobě v ní svěřuji úlohu raka loupežníka.“

„Ale s radostí,“ souhlasila Julinka, „jenom se drobátko přičísnu.“

Udělala, jak řekla, a začala se opatrně přibližovat k té nastražené pasti. Když už byla těsně u ní, skřítek škubl provázkem a otevřená škeble sklápěla jako pastička na myši.

„Jojo, to je dobré,“ liboval si Rákosníček a obrátil se na bludičku. „Tohle byla jenom zkouška, víš?“

„Ano, zajisté,“ souhlasila Julie, „ale my toho raka přece musíme nejdříve přilákat, nebo ne?“

„No ano, správně, Julinko, správně,“ pochválil ji skřítek.

„Tak to já bych na to prosím obětovala tuhle parádu,“ nabízela se Julie a podala Rákosníčkovi svůj perlový náhrdelník.

„Klidně ji obětuj,“ prohlásil skřítek, „ovšem nejdůležitější je, abych já vymyslel tu nejsprávnější návnadu.“ Pak přetrhl šňůrku, na které byly navlečeny perly, a sypal je cestičkou, co vedla rovnou ke škebličkové pasti. Když s tím byl hotov, schoval se i s bludičkou za chumáč žabince a čekal, co bude dál.

Za chvíli se mezi puškvorcovými kořínky objevil rak. Nejdříve dělal jako že nic, koukl sem a koukl tam, ale když nikde neviděl ani rybičku, ani žabičku, natáhl se pro nejblyskavější perlu, pro tu, kterou na něj skřítek schválně nastražil do otevřené škeble.

Jak to Rákosníček uviděl, škulbl provázkem a bylo to. Pasticčka sklapla, rak byl napůl uvnitř, napůl venku a nešlo to ani tam, ani sem.

„Jménem zákona stůj!“ velel Rákosníček, když se objevil před rakem jako spravedlnost sama. „Když je někdo lump a krade, musí dostat za vyučenou. Takže si pamatuj! Ode dneška tady budeš za trest hlídat a pořád jenom hlídat. Rozumíš, ty raku jeden loupežnická? Protože kdybys nerozuměl, tak to se ani neptej, co by se stalo!“

Rak jenom zkroušeně přikyvoval, ale nebylo to moc vidět, protože měl hlavu chycenou ve škebli.

„No, a ty, milá Julie,“ obrátil se skřítek k bludičce, „ty si pamatuj, že kdybys náhodou zase někdy něco potřebovala, tak je ti doufám jasné, že od toho je tady Rákosníček!“

A protože už ho nebavilo dělat velkého detektiva, šel si znovu lehnout do jarní sametové trávy a přemýšlel o svých dalších dobrodružstvích.

